

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673031140672/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

teret, istedetfor hjem. Rom var dengang langt fra saa civiliseret som nu. Man havde ingen Gas i Hovedgaderne, man havde ikke begyndt at pille og pynte paa Ruinerne, og man havde ikke de fordømte Franskmand, der overalt trækker Paris's Overcivilisation med sig. Til Gjengjæld var der maaske lidt flere Banditer, skjøndt vistnok ikke ret mange; men Rom var ganske sikkert mere Rom, end det nu er. Næsten uden at mærke det, var jeg over *Piazza di Venezia* og Capitolium kommet ud paa Forum, hvor jeg langsomt vandrede hen imod Colosseum. Idet jeg gik ind paa Arenaen, som dengang ikke var lukket om Natten, faldt mit Blik paa en Mand, der, indhyllet i en pjaltet romersk Kappe, sad og sov i en af Muurfordybningerne. Det var et altfor almindeligt Syn til at vække nogen Opmærksomhed, og jeg satte mig derfor roligt ned paa et Par nedstyrtede Blokke, idet jeg tankefuld betragtede den mægtige Colos, der af sine Mure alt har leveret Materialer til tre af Roms mægtigste Paladser. Ider jeg vilde gaae, strøfede mit Blik atter den Sovende. Han havde gjort en Vending i Søvn, Kappen var gledet fra hans Ansigt, og en Lysstraale fra Lampen under det lille Madonnabillede ved Indgangen faldt lige paa det. Det var et blegt, sammensunket Aasyn, paa hvilket Sult og Kulde havde trykket sine umiskjendelige Tegn, og selv om man kunde tage Feil deraf, talte den tyndslidte Kappe og de hullede Støvler, høit om deres Eiermands Tilstand. Jeg lod et Par Bajoccher glide ned i hans, i Søvn udstrakte Haand. Han foer øieblikkeligt op og gjorde en Bevægelse, som om han vilde kaste Pengene langt fra sig; men pludseligt standsede han, hyllede Kappen tættere omkring sig og fremstammede med lav Stemme og sænket Ansigt et: »*Grazia, Signor!*»

»Herre Jesus! Er det Dig, Malm?» raabte jeg forskrækket.

Han ravede som en drukken Mand, og Bajoccherne faldt klingende ned mellem Muurgruset.

»Christian,» raabte han, »kan Du tilgive mig?»

Aldrig troer jeg, at jeg er blevet saa overrasket og saa glad i mit Liv. Jeg greb begge hans fremstrakte Hænder, trykkede dem hjerteligt og forsikrede ham om, at Intet, selv ikke hans Mistanke til mig, skulde udslukke det Venskab, jeg altid havde næret for ham. Aldrig har jeg tilbragt nogen saa glædelig Aften og en saa fornøielig Nat i Rom, som denne. Stefano blev til sin store Forskrækkelse banket op midt om Natten og maatte levere et Maaltid ligesaa fuldstændigt, som om det havde været Klokkeren Tolv om Formiddagen. Min gamle Vertin-